

відрізняються тільки сферою законодавства, під яку підпадають правопідносини, в яких виникло порушення.

Кожна людина, що звертається до суду за захистом своїх прав, законно розраховує на всебічний та швидкий розгляд справи, на компетентність, незалежність та неупередженість суду. Історія свідчить, що необхідні постійні зусилля для підтримки та удосконалення захисту прав та свобод людини. Держава і суспільство мають бути зацікавленими у якнайповнішому здійсненні прав і свобод громадян, їх юридичному забезпеченні, оскільки ці права і свободи слугують не тільки особистим інтересам кожного, а й спрямовані на організацію нормального життя суспільства, здійснення перетворень на краще. Створення динамічної і ефективною судової влади в Україні - передумова стабілізації всієї державної системи, успішної інтеграції нашої держави в правове поле цивілізованих країн світу.

ЗАХИСТ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ЯК ОСНОВА ДЕМОКРАТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

Мяшок В.Р. - курсант ФПФПКМ ННІПФПКМ НАРС
Савицький Б.В. - курсант ФПФПКМ ННІПФПКМ НАРС

Навковий керівник: кюч викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування ННІПФПКМ НАРС Марков М.М.

Україна стоїть на шляху демократизму та незалежності вже 22 роки. Має багато досягнень у всіх сферах, а особливо в сфері правового регулювання.

Прийнято багато законів, нормативних актів реалізуючи основоположні права і свободи, а ще багато роботи потрібно проробити щоб удосконалити її у зв'язку з шаленим темпом життя.

В Україні створено належну правову базу для реалізації права людини на свободу совісті і віросповідання, що позитивно впливає на розвиток державно-церковних відносин, дає можливість релігійним організаціям здійснювати активну проповідницьку, просвітницьку та благодійну діяльність.

Водночас моніторинг Уповноваженого з прав людини свідчить про наявність багатьох проблем у сфері забезпечення прав людини на свободу совісті та віросповідання. Так, упродовж 2013 р. до Уповноваженого з прав людини надійшло 4760 звернень від 99 486 тис. осіб з питань удосконалення чинного законодавства про свободу совісті і релігійні організації, процедури відновлення права релігійних громад на реституцію церковного майна, націоналізованого (конфіскованого) за часів колишнього Союзу РСР, повернення релігійним організаціям культових та інших церковних споруд, які перебувають у державній або комунальній власності, реалізації права на виділення земельних ділянок, оренди об'єктів нерухомості для релігійної діяльності, вжиття заходів щодо протидії розпалюванню міжконфесійної ворожнечі.

Відповідно до Конституції України державна влада здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Саме на судову гілку влади покладається реалізація важливої частини державних повноважень – забезпечення правосуддя та дотримання законності, захист конституційних прав і свобод громадян.

Аналізуючи найбільш проблемні питання у сфері прав людини з якими громадяни звертаються до Уповноваженого слід зазначити таке, що п'ятдесят відсотків усіх звернень стосуються порушень громадських прав і передусім права на судовий захист.

Громадяни України дедалі частіше використовують своє конституційне право на судовий захист, передбачене ст.55 Конституції України і оскаржують у суді рішення, дії чи бездіяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб.

Найбільше потерпають громадяни від брутальної судової тяганини, яка стала характерною в роботі багатьох судів. Так, минулого року понад встановлені законом строки судами розглянуто 29,6% (52,7 тис.) кримінальних і 15,6% (140 тис.) цивільних справ від загальної кількості

розглянутих. Громадяни інколи роками домагаються відновлення своїх порушених прав, особливо у цивільних справах.

Аналіз листів, скарг та заяв, що надходять на адресу Уповноваженого, дає підстави стверджувати, що реалізація конституційного положення про судовий захист прав і свобод громадян подекуди зводиться нанівець через помилки та порушення законності, які допускають у своїй діяльності органи, що здійснюють попереднє слідство та дізнання.

Проте велике занепокоєння Уповноваженого з прав людини викликає брутальне порушення невід'ємних прав громадян України на життя, недоторканість і повагу до гідності людини саме з боку працівників міліції, на яких законом і покладено захист прав та безпеки людини.

Факти притягнення до кримінальної відповідальності за насильство протягом останніх чотирьох років свідчать, що понад 400 працівників міліції, з яких 168 було засуджено, якраз було і притягнуто за ці види злочину. Тільки у минулому році за схильність до насильства з органів внутрішніх справ було звільнено понад тисячі міліціонерів. Це свідчить про масштабність і реальність цієї проблеми в Україні. Значною мірою це, на жаль, робиться, як і раніше, заради підвищення відсотку розкриття злочинів. І зрозуміло, що злочини потрібно розкривати, але ж не шляхом вчинення інших злочинів.

Зокрема, можна відзначити, що пріоритетом для будь-якої держави має бути дотримання прав і свобод людини. Протягом останніх років громадянські, особисті та політичні права людини і громадянина, передбачені Основним Законом України, знайшли свій розвиток в законах та інших нормативно-правових актах України. Так, з метою реалізації конституційної гарантії запобігання дискримінації в Україні Урядом було розроблено, а Верховною Радою прийнято Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні».

Враховуючи процеси розвитку та соціальні і культурні зміни, які відбуваються в нашому суспільстві, законодавчі акти щодо запобігання та протидії дискримінації в Україні потребують постійного оновлення та удосконалення, як одна з головних складових демократичного суспільства.

ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОЇ ПРОГРАМИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Клочков Б.І., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, начальник кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Нескороджена Л.Л.

На сучасному етапі розвитку українського суспільства, зважаючи на еволюційні, глобалізаційні, трансформаційні процеси, що відбуваються безпосередньо в державі, можна говорити про породження та постановку нових питань для системи МВС України, що потребують вчинення активних дій зі сторони держави для їх вирішення. Відтак, зважаючи на особливий правовий та соціальний статус МВС України, що передбачає забезпечення прав і свобод громадян, інтересів суспільства та держави, варто відзначити актуальність питання дослідження та загострити увагу на впровадженні інновацій в процесі реформування зазначеної системи, оскільки вона повинна відповідати сучасним умовам розвитку суспільства та неодмінно забезпечувати реалізацію покладених на неї завдань.

Реформування та впровадження інновацій можна розглядати як взаємообумовлені явища в цілому або як окремі правові категорії. Зважаючи на політико-правові особливості діяльності держави, її курс спрямований на євроінтеграцію, а отже, вимагає чіткої відповідності роботи ОВС європейським стандартам правоохоронної діяльності, що потребує створення законодавчої бази, реорганізацію структурних підрозділів з метою розмежування компетенцій, дублювання повноважень, вирішення кадрових питань та з-поміж зазначених – впровадження інновацій, у випадку із ОВС – технологій,